Súd:	Okresný súd Bratislava II
Spisová značka:	67C/88/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1216208334
Dátum vydania rozhodnutia:	01. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ivana Štiftová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA2:2017:1216208334.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave, v konaní pred sudkyňou JUDr. Ivanou Štiftovou, v právnej veci žalobkyne: O.. Z. O., nar. XX.X.XXXX, Y. - S., G. XXX, zastúpenej zákonným zástupcom: O. O., Y. - S., G. XXX, zastúpeným: JUDr. Martinom Bartkom, advokátom, Piaristická 6667, Trenčín a JUDr. Silviou Bartkovou, advokátkou, Piaristická 6667, Trenčín, proti žalovanému: C.S.CARGO Slovakia, a.s., Mliekarenská 10, Bratislava, zastúpenému: LEGAL ART s.r.o, Michalská 14, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy takto:

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 18.000,-eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V zostávajúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť štátu, prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. - prevádzkovateľa systému, súdny poplatok za žalobu v sume 606,-eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 17.5.2016, špecifikovanou podaním doručeným súdu dňa 28.10.2016, sa žalobkyňa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom práva na ochranu svojej osobnosti podľa § 13 Obč. zákonníka v sume 60.000,-eur a titulom práva na ochranu osobnosti (postmortálnu ochranu) jej zosnulého otca podľa § 15 Obč. zákonníka v sume 40.000,-eur. Žalobu odôvodnila tým, že je dcérou M. O. narodeného XX.X.XXXX, ktorý zomrel XX. O. XXXX. Dňa 18. mája 2014 utrpel otec žalobkyne smrteľný úraz pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil zamestnanec žalovaného - vodič A. G., pri plnení pracovných povinností pre žalovaného. A. G. bol uznaný vinným z prečinu všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona a to rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 1T/166/2014 - 750 zo dňa 16.10.2015. Žalobkyňa si žalobou uplatňuje svoje právo na ochranu osobnosti, nakoľko smrťou otca pri dopravnej nehode vinou žalovaného došlo k zásahu do jej zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Žalobkyňa si taktiež uplatňuje i právo na ochranu osobnosti jej nebohého otca - M. O., ktorému smrteľným úrazom došlo k zásahu do jeho života, pričom po jeho smrti je ona, ako jeho dcéra, oprávnená zaňho právo na ochranu osobnosti uplatniť. Zamestnanec žalovaného spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej zomrel otec žalobkyne tým, že neprispôsobil rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky, poveternostnej situácii, vlastnostiam vozidla a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať a prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy stanovenú na 50 km/hod. a to tak, že jazdil rýchlosťou 74 km/hod.. Spôsob jazdy zamestnanca žalovaného znalec z odboru doprava cestná, odvetvie technický stav vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel, určil za nesprávny v tom, že zamestnanec žalovaného dostatočne zavčasu neznížil rýchlosť súpravy ním riadenej na úroveň aspoň dovolenej rýchlosti, kedy by mal

výhodnejšie východiskové podmienky na reakciu v prípade problémov s riadením - čas a dráhu na zastavenie, respektíve korigovanie smeru. Podľa zistení znalca zamestnanec žalovaného pred zrážkou jazdil okamžitou rýchlosťou 74 km/hod. a dopravnej nehode mohol zabrániť vtedy, keby na začiatku klesania zákruty mala jeho súprava okamžitú rýchlosť 50 km/hod., kedy by v prípade, že by mal problémy s riadením zareagoval zavčasu, dokázal zastaviť súpravu alebo ju udržať mimo koridor pohybu autobusu. Znalec taktiež uviedol, že spôsob riadenia autobusu otcom žalobkyne nevykazoval žiadne nesprávne prvky. Otec žalobkyne na kritickú situáciu reagoval zavčasu, technicky správnym a štatistickým najčastejším spôsobom. Žalobkyňa je taktiež presvedčená o tom, že zamestnanec žalovaného nedodržal ani bezpečnostnú prestávku a s predmetným kamiónom, s ktorým spôsobil dopravnú nehodu nemal v danom čase vôbec jazdiť, čo potvrdil aj vo svojom výsluchu v trestnom konaní. Žalovaný bol zamestnávateľom vodiča A. G., ktorý bol v trestnom konaní uznaný vinným zo spáchania predmetnej dopravnej nehody. Vodič A. G. spôsobil dopravnú nehodu s ťahačom návesu s evidenčným číslom N. XXX N., ktorého držiteľom a prevádzkovateľom bol žalovaný. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 228/2012 zo dňa 26. 9. 2013 uviedol, že právnym vzťahom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach fyzickej osoby sú obsahom a účelom najbližšie právne vzťahy zodpovednosti za majetkovú ujmu (škodu) spôsobenú v majetkovej sfére poškodeného. V zmysle ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú, pričom ich zodpovednosť podľa osobitných právnych predpisov nie tým dotknutá. Analogicky (§ 583 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 ods. 2 toho zákonníka), pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pokiaľ je namieste analogické použitie ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri určení, či zodpovednosť za zásah do osobnostných práv nesie fyzická osoba bezprostredne konajúca alebo právnická osoba, za ktorú fyzická osoba konala v rámci výkonu činnosti, ktorými bola poverená touto právnickou osobu, je rovnako namieste analogické použite ustanovenia § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri určení subjektu zodpovedného za zásah do osobnostných práv, ktorý bol spôsobený prevádzkou dopravných prostriedkov. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uviedol, že možno konštatovať, že tak ako podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prevádzkovateľ vozidla poškodenému, zodpovedá prevádzkovateľ aj za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzickej osobe. Najvyšší súd napokon uviedol, že v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa uplatňuje jednotný názor, v zmysle ktorého súčasťou práva na ochranu súkromia chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je aj rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami a konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene alebo vedome či nevedome, pretože ochrana osobnosti je založená na objektívnom princípe. Žalobkyňa sa domáha svojho práva na ochranu osobnosti z dôvodu, že smrťou jej otca M. O. jej bola spôsobená nemajetková ujma v súkromnom a rodinnom živote. Právo na súkromný a rodinný život, ktoré v sebe obsahuje tiež právo na spolužitie s ďalšími osobami, predovšetkým s členmi rodiny, je nepochybne súčasťou práva na ochranu osobnosti. Žalobkyňa tvorila s otcom, M. O., plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. Smrť otca bola nečakaná a tragická a ním nezavinená udalosť, ktorá nenávratne pretrhla dovtedajšie citové väzby, čím žalobkyňa stratila možnosť realizovať a ďalej rozvíjať svoj súkromný život. Smrteľný úraz otca žalobkyne spôsobil neodčiniteľný následok, ktorý je nesporne spôsobilý zasiahnuť do súkromia žalobkyne ako dcéry, ktorá mala k nebohému M. O. najbližší vzťah, a preto následok smrteľného úrazu prežíva skutočne veľmi intenzívne. Po rozvode svojich rodičov bola zverená do osobnej starostlivosti otca a to rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 30P/277/2012 - 74 zo dňa 22. apríla 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 17. mája 2013. Žalobkyňa žila po rozvode svojich rodičov spolu so svojím otcom, ktorý sa plne podieľal na jej výchove. Otec žalobkyne zomrel vo veku 51 rokov, teda vo veku, kedy bol schopný a pripravený poskytovať starostlivosť a výchovu žalobkyni, ktorá v čase jeho smrti mala 13 rokov. Smrťou nebohého M. O. žalobkyňa stratila otca, stratila možnosť v budúcnosti zdieľať s ním osobné, školské a neskôr aj pracovné úspechy, možnosť obrátiť sa prosbou o pomoc. Smrťou otca pri uvedenej dopravnej nehode došlo k hlbokému zásahu do jej osobnej cti, a teda k závažnému porušeniu ľudského práva zaručeného Ústavou Slovenskej republiky. Predovšetkým okolnosti, za akých otec žalobkyne zomrel, sú pre ňu hlboko traumatizujúce. Žalobkyňa

sa zároveň ako dcéra M. O. ďalej domáha aj práva na ochranu osobnosti nebohého otca, pretože dôležitou súčasťou práva na ochranu osobnosti je právo každej fyzickej osoby na telesnú integritu a nedotknuteľnosť, s ktorými je spojené aj ústavné právo každého na život. Smrteľným úrazom bolo jeho právo porušené. Žalobkyňa má za to, že smrteľný úraz otca, ktorým bolo bezpochyby zasiahnuté do jej vlastného práva na ochranu osobnosti, ako aj do práva na ochranu osobností jej otca, jednoznačne spĺňa podmienku priznania zadosťučinenia v peniazoch. Pokiaľ ide o výšku požadovaného zadosťučinenia v peniazoch žalobkyňa túto stanovila s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu, pričom má za to, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa musí prihliadať k vysokej intenzite nepriaznivého následku, jeho nereparovateľnosti, nečakanému úmrtiu, ako aj nízkemu veku M. O. v čase jeho smrti.

2. Žalovaný žalobu žiadal zamietnuť, pričom poukázal na to, že aj cestou súdu vyjadruje úprimnú ľútosť nad vzniknutou situáciou ako aj úprimnú sústrasť všetkým pozostalým, najmä maloletej žalobkyni, ktorá mala so zosnulým M. O. blízky vzťah. Poukázal na to, že je nepochybné, že v dôsledku takejto udalosti došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, ktorá utrpela citovú ujmu, ktorá je v zásade nereparovateľná a je nepochybné, že žiadna satisfakcia nie je zrejme v tomto prípade dostatočná. Poukázal na to, že bezodkladne po oboznámení sa s informáciami týkajúcimi sa dopravnej nehody, pri ktorej zahynul M. O., kontaktoval pozostalých a poskytol im pomoc a súčinnosť bez toho, že o to požiadali. Generálny riaditeľ žalovaného osobne navštívil žalobkyňu, jej matku a príbuzných zosnulého, aby vyjadril ľútosť nad udalosťou. Okrem iného zaslal smútočný veniec na pohreb pána M. O., aby vyjadril obrovskú ľútosť nad jeho smrťou. Žalovaný opakovane kontaktoval zákonného zástupcu žalobkyne s otázkou možnej pomoci a zároveň dňa 16. 6. 2014 uhradil bratovi pána O., náklady spojené s pohrebom vo výške 3.200,43,-eur. Dňa 17.7.2014 žalovaný zastúpený generálnym riaditeľom osobne odovzdal žalobkyni vecné dary - stolový počítač a mobilný telefón, čo žalobkyňa zastúpená svojou matkou ako zákonnou zástupkyňou prijala a potvrdila. Žalovaný opakovane kontaktoval zákonného zástupcu žalobkyne, matku O. O. a mal záujem okamžite poskytnúť maloletej finančný dar na preklenutie ťažkej situácie, pričom táto iniciatíva bola realizovaná v koordinácii so zamestnávateľom M. O.. Bez ohľadu na skutočnosť, že neboli v tom čase zrejmé závery trestného konania, zákonná zástupkyňa maloletej v tom čase odmietla finančné prostriedky z dôvodu, že čaká na založenie bankového účtu pre maloletú posledným zamestnávateľom M. O. - Z. H.. Okrem iného žalovaný sa opakovane zaujímal aj o možnosť vložiť finančné prostriedky na vkladnú knižku žalobkyne, čo matka žalobkyne odmietla s vyjadrením, že nepozná číslo účtu takejto vkladnej knižky, a že žalovaný nemá nič posielať, že sa s ním spojí jej právnička. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nebolo možné žalobkyni inak pomôcť, hoc sa o to žalovaný niekoľkokrát bezúspešne pokúšal. Všetky úkony, ktoré žalovaný po predmetnej dopravnej nehode vykonal, boli robené z dôvodu prejavu úcty k zosnulému, ľútosti a ľudskosti a to bez toho, aby žalovaný poznal závery znalca, respektíve výsledky trestného konania. V tomto konaní žalovaný namieta svoju pasívnu legitimáciu a to z dôvodu, že vodič A. G., ktorý bol zamestnancom žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 15. septembra 2005 a ktorý pracoval na pozícii vodič kamiónovej dopravy, bol uznaný vinným za to, že spáchal trestný čin všeobecného ohrozenia tým, že neprispôsobil rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky, poveternostnej situácii, vlastnostiam vozidla a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať a prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť, následkom čoho po vjazde kamiónovej súpravy do mierne ľavotočivej zákruty prešiel do protismeru, kde sa zrazil s oprotiidúcim linkovým autobusom, ktorý viedol M. O. a následkom tejto dopravnej nehody došlo k usmrteniu vodiča autobusu M. O.. A. G. svojim konaním nielenže naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu, ale porušil aj ustanovenia Zákonníka práce a pracovnej zmluvy, keď z jeho výpovede vyplynulo, že nemal založenú tachografovú kartu, pretože už nemal s kamiónom jazdiť, nakoľko bol "vyjazdený". Žalovaný má za to, že konanie vodiča a zamestnanca žalovaného A. G. možno kvalifikovať ako exces zamestnanca, nakoľko svojím konaním vybočil z činnosti právnickej osoby žalovaného a preto by mal občianskoprávnu sankciu znášať priamo zamestnanec A. G.. Vybočenie z činnosti zamestnávateľa žalovaný vidí v tom, že A. G. porušil nielen ustanovenia zákona o cestnej premávke a to tým, že neprispôsobil rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky, poveternostnej situácii, vlastnostiam vozidla a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať a prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť určenú dopravnou značkou stanovenú na 50 km/hod., ale aj tým, že preukázateľne porušil aj ustanovenia pracovnej zmluvy, keďže nedodržal prestávky a pracovný čas ako mu to vyplýva z pracovnej zmluvy a zo zákona o organizácii pracovného času v doprave. Ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa neuplatní, pokiaľ páchateľ síce škodu spôsobil v rámci činnosti právnickej alebo fyzickej osoby, ale svojím konaním vybočil z rámca činnosti právnickej osoby a sledoval svoje záujmy, resp. záujmy tretej osoby. Osoba použitá na činnosť nevykonáva prácu alebo inú činnosť vo vlastnom mene a na vlastné

riziko, ale pre právnickú osobu, resp. fyzickú osobu podľa príkazov a pokynov, prípadne v ich záujme. Ak pri činnosti, ktorou bola spôsobená škoda škodca sledoval uspokojovanie svojich záujmov, prípadne záujmov tretích osôb jedná sa o exces, aplikácia ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka je vylúčená a nastupuje priama zodpovednosť osoby, ktorú právnická alebo fyzická osoba použila. A. G. preukázateľne porušil ustanovenia pracovnej zmluvy, nakoľko zamestnanec sám zodpovedá za dodržiavanie prestávok a pracovného času podľa zákona o organizácii pracovného času v doprave a zodpovedá za presné a správne vedenie denného záznamu o výkone motorového vozidla, jeho včasné odovzdanie disponentovi, respektíve ním poverenej osobe. Žalovaný ďalej poukázal na to, že motorové vozidlo, s ktorým bola spôsobená dopravná nehoda a ktorého bol žalovaný nájomcom, bolo toho času povinne zmluvne poistené v poisťovni Generali a.s.. Zákon o povinnom zmluvnom poistení upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom účelom tohto zákona je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za materiálnu škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, tak platí, že aj táto zodpovednosť musí byť predmetom poistného krytia podľa zákona o PZP. Ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých nemala byť predmetom poistného krytia, mohlo by to znamenať značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za túto nemajetkovú ujmu, nakoľko k usmrteniu otca žalobkyne došlo pri dopravnej nehode, kedy majú byť všetky finančné a peňažné nároky pozostalej obete dopravnej nehody hradené z titulu poistenia priamo poisťovňou. Nárok poškodených je teda priamym nárokom voči poisťovni bez potreby uplatnenia tohto nároku voči škodcovi ako takému. Pokiaľ by teda žalovaný bol zodpovedný za nemajetkovú ujmu (a teda škodu) spôsobenú žalobkyni riadením a prevádzkovaním motorového vozidla, ktorým bol otec žalobkyne usmrtený, potom poisťovňa ako poisťovateľ rizík analogicky aj za túto osobitnú skupinu prípadov škôd v dôsledku zásahu do osobnostných práv fyzických osôb má plniť v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o PZP, nakoľko došlo k poistnej udalosti. Pokiaľ ide o výšku náhrady nemajetkovej ujmy, samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení výšky súd musí prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, vrátane vážnosti trvania a následkov takejto ujmy. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. V predmetnej veci je dôležité prihliadnuť na skutočnosť, že na strane žalovaného nešlo o úmyselné konanie a preto má žalovaný za to, že priznanie nemajetkovej ujmy v sume žiadanej žalobkyňou je neprimerane vysoké a to aj v porovnaní zo spôsobom určovania výšky nemajetkovej ujmy súdov v obdobných prípadoch (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 228/2012). Pri určení peňažnej satisfakcie podľa ustanovenia § 13 ods. 2 treba prihliadnuť na zadosťučinenie, ktoré poškodený dostal, prípadne má dostať vo forme morálneho zadosťučinenia (t.j. vo forme nemajetkoverj resp. morálnej satisfakcie). Ako samotné morálne zadosťučinenie môže podľa okolností prípadu slúžiť aj aktívne prejavená snaha toho, kto zasiahol do práva na ochranu osobnosti mimosúdne zabezpečiť poškodenému konkrétnu satisfakciu, (napríklad poskytnutie finančných prostriedkov ako náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pokusom zmierniť následky zásahu formou súčinnosti s poškodením, prejavy ľútosti a pod. - rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 30 Cdo 1088/2005). Žalovaný vynaložil maximálne úsilie za účelom kompenzácie spôsobenej ujmy a zmiernenia následkov, ktoré žalobkyňa stratou svojho otca utrpela, i keď žalovaný si je vedomý skutočnosti, že žiadna kompenzácia, žiadny prejav ľútosti, nie sú spôsobilé vzniknutú ujmu zreparovať. Na základe vyššie uvedeného by súd pri rozhodovaní mal brať do úvahy niekoľko faktorov, napríklad či subjekt, ktorý je zodpovedný za smrť osoby spôsobil smrť úmyselne alebo z nedbanlivosti a rovnako aj to, či pozostalí neboli morálne uspokojení v podobe odsúdenia páchateľa za trestný čin alebo verejného ospravedlnenia. Primeraným zadosťučinením sa teda rozumie určitá morálna satisfakcia, napr. verejné ospravedlnenie, či odsúdenie v trestnom konaním, a teda rozsudok vydaný v trestnom konaní, v ktorom bol A. G., zamestnanec žalovaného uznaný vinným pre prečin všeobecného ohrozenia, možno taktiež do určitej miery považovať za satisfakčný prostriedok.

3. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že v prípade vodiča A. G. sa jednalo o exces, za ktorý žalovaný nezodpovedá. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa si mala uplatniť právo na náhradu nemajetkovej ujmy priamo od poisťovne, žalobkyňa má za to, že za vzniknutú ujmu zodpovedá žalovaný a je vecou žalovaného, ako sa s poisťovňou následne vysporiada. Pre uplatnenie nároku žalobkyne je vzťah žalovaného voči poisťovni nerozhodný. Naviac poisťovňa Geenerali a.s. listom zo dňa 16.11.2015 žalovanému oznámila, že nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné uspokojiť z povinného zmluvného poistenia. Pokiaľ ide o

výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, žalobkyňa uviedla že, na vyjadrenie rozsahu a intenzity, ktorú vyvolali zásahy do oblasti súkromného a rodinného života je nepostačujúce paušálne prirovnanie s inými obdobnými prípadmi. Opätovne poukázala na dôvody uvedené v žalobe.

4. Právna zástupkyňa žalobkyne vo svojom prednese uviedla, že pred dopravnou nehodou žalobkyňa žila v domácnosti so svojim nebohým otcom, s ktorým tvorila rodinu, pretože rodičia boli rozvedení a v rámci rozvodového konania sa maloletá sama rozhodla žiť po rozvode so svojim otcom a preto bola zverená do jeho osobnej starostlivosti. Otec žalobkyne sa plne podieľal na jej výchove a starostlivosti a v dôsledku jeho tragickej smrti sa rodina, ktorú žalobkyňa tvorila so svojim otcom úplne rozpadla. Žalobkyňa stratila otca len vo veku 13 rokov a túto skutočnosť veľmi ťažko prežívala aj prežíva do súčasnej doby. Vychádzajúc z obsahu účtovnej závierky žalovaného, žalobkyňa má za to, že suma, ktorú si uplatňuje v tomto konaní nie je pre žalovaného likvidačná a neohrozí jeho podnikanie.

5. V konaní vypočutá O. O., matka žalobkyne uviedla, že v čase kedy došlo k dopravnej nehode bola dcéra u nej, pretože bol víkend a víkendy trávila u nej. Nepoprela, že žalovaný prejavil úprimnú ľútosť a nahradil aj náklady pohrebu, tieto však hradil jej švagor a peniaze boli vyplatené jemu. Taktiež je pravdou, že žalovaný poskytol žalobkyni vecné dary a to počítač a mobil, ktoré prijali. K rozvodu s manželom došlo rok pred dopravnou nehodou, až do rozvodu bývali spolu v rodinnom dome, ktorý patril manželovi. S maloletou sa stretávala každý druhý víkend, po dohode s bývalým manželom aj častejšie, tiež ju žalobkyňa navštevovala v práci, v Trenčíne. Po rozvode sa žalobkyňa rozhodla bývať s otcom z dôvodu, že chcela ostať bývať tam, kde bývala dovtedy. Žalobkyňa bola ich jediné dieťa , k otcovi aj k nej mala veľmi blízky vzťah. Manžel mal 38 rokov, keď sa narodila, bolo to jeho vytúžené dieťa. On zbožňoval ju, ona jeho. V škole to žalobkyňa zatiaľ zvláda, nastúpila na strednú školu, kde si našla kamarátov. Počas dňa, keď je v kolektíve je to v poriadku, najhoršie je na tom večer. Majú termín aj k psychológovi.

6. Právny zástupca žalovaného uviedol, že vodič A. G. bol čase Dopravnej nehody "vyjazdený", nemal založenú tachografovú kartu, t.j. v tom čase nemal viesť motorové vozidlo. Vyžiadal si ďalšiu jazdu, aby mal vyššiu mzdu. Dispečer, ktorý bol jeho rodinný príslušník mu dal súhlas k ďalšej ceste. Namietal právny základ nároku žalobkyne uplatnený v sume 40.000,-eur titulom postmortálnej ochrany, pričom poukázal na to, že na dedičov neprechádza právo na ochranu osobnosti a žalobkyni tento nárok podľa § 15 Obč. zákonníka neprináleží. Pokiaľ ide o výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na rozhodnutie NS SR 4 Cdo 171/2005, podľa ktorého priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohateniu a týmto by sa mohli bagatelizovať niektoré ujmy na niektorých základných právach.

7. Svedkyňa V. N., teta žalobkyne a jej krstná matka, vo svojej výpovedi potvrdila, že vzťah medzi žalobkyňou a jej otcom bol dobrý, jeden bez druhého nemohli byť, vždy hovorila o otcovi iba v dobrom.

8. Svedok L. F., bezprostredný sused žalobkyne vo svojej výpovedi potvrdil, že vzťah medzi žalobkyňou a otcom bol dobrý, išlo o obojstranný vzťah, obaja sa mali radi.

9. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

10. Podľa 427 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.
Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

11. Podľa § 428 Občianskeho zákonníka, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

12. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

13. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

14. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

15. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

16. Podľa § 15 Občianskeho zákonníka, po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

17. Medzi stranami nebolo sporné že:
- dňa 18.5.2014 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bol usmrtený otec žalobkyne - M. O.,
- dopravnú nehodu zavinil vodič motorového vozidla EČV: N. XXX N., ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný,
- vodič motorového vozidla - A. G., bol zároveň zamestnancom žalovaného.

18. Žalovaný sporoval pasívnu legitimáciu v konaní, keď mal za to, že v prípade vodiča - A. G. sa jednalo o exces z plnenia pracovných povinností a teda nie sú naplnené podmienky jeho zodpovednosti podľa § 420 ods. 2 Obč. zákonníka. Rovnako nie je v konaní pasívne legitimovaný ani z dôvodu, že v danom prípade došlo k usmrteniu v dôsledku dopravnej nehody, preto je žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy povinná uhradiť poisťovňa Generali a.s., s ktorou mal uzatvorenú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení, keď zároveň popieral aj právo žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy titulom postmortálnej ochrany podľa § 15 Obč. zákonníka a výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy.

19. Právo na ochranu osobnosti prislúcha každej fyzickej osobe. Je to rýdzo osobnostné právo a subjektom ochrany môže byť iba určitá fyzická osoba, do chráneného práva ktorej bol urobený zásah, alebo právo ktorej bolo ohrozené. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú.

20. Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú:
- existencia ujmy (škodlivý následok),
- porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon spočívajúci v konaní (alebo opomenutí) tretej osoby zodpovednej za narušenie osobnostných práv,
- príčinná súvislosť medzi touto ujmou (škodlivým následkom) a protiprávnym konaním alebo opomenutím.

21. Občianskoprávna ochrana osobnosti na rozdiel od ochrany trestnoprávnej je založená na objektívnom princípe. To znamená, že sa nevyžaduje zavinenie na strane ohrozovateľa či narušovateľa práva. Zodpovedný subjekt za svoj neoprávnený zásah zodpovedá, aj keby o ňom nevedel. Zodpovednosť za zásah do ochrany osobnosti sa preto nemôže nikdy vylúčiť dôkazom tzv. ospravedlniteľného omylu (t.j. dôkazom, že pôvodca zásahu konal dobromyseľne). Dobrá viera (osobné presvedčenie) konajúceho nevylučuje totiž neoprávnenosť zásahu ako objektívne existujúcej skutočnosti. Ujma, ktorá vznikne osobnosti poškodenej fyzickej osoby, je rovnaká bez ohľadu na to, či zásah bol spôsobený úmyselne alebo bez zavinenia.

22. K pasívnej legitimácii žalovaného:
V prejednávanej veci bola dopravná nehoda spôsobená vodičom motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný; vodič motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda bol zároveň aj zamestnancom žalovaného. Pasívna legitimácia žalovaného preto vyplýva nielen z ust.

§ 420 ods. 2 Obč. zákonníka, podľa ktorého žalovaný zodpovedá za škodu spôsobenú zamestnancom - A. G., ktorého použil pri vykonávaní svojej činnosti, ale aj z ust. § 427 ods. 2 Obč. zákonníka, podľa ktorého zodpovedá ako prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená.

23. Právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú v súvislosti s prevádzkou dopravy či dopravného prostriedku je zodpovednosťou založenou na tom, že ide o zodpovednosť objektívnu, kedy sa zodpovedná osoba (prevádzkovateľ) nemôže zbaviť zodpovednosti tým, že preukáže nedostatok zavinenia, jej zodpovednosť je vylúčená len pri splnení liberačných dôvodov (§ 428 Obč. zák.); zákon tým poskytuje zvýšenú ochranu poškodenému a reflektuje skutočnosť, že dopravné prostriedky predstavujú viac či menej zložité technické zariadenia, s ktorými sú spojené zvýšené nároky na ich ovládanie, pohybujú sa spravidla vyššou rýchlosťou a vykazujú preto zvýšené riziko vzniku škody pre prepravované osoby či pre okolie. Objektívna zodpovednosť sa spája práve s týmito prejavmi typickými pre prevádzku zariadenia, najmä s jeho pôsobením na okolie, či dovnútra spôsobom, ktorý je výsledkom vlastností dopravného prostriedku, schopného premiestňovať sa z miesta na miesto a prepravovať pritom osoby či veci. Táto zodpovednosť sa potom vzťahuje nie k osobe, ktorá prostriedok bezprostredne pri vzniku škody ovláda (riadi), ale k prevádzkovateľovi, ktorým sa rozumie osoba, ktorá prostriedok buď vlastní alebo má k nemu také práva, ktoré jej umožňujú s ním disponovať tak, že jeho využívanie má charakter určitej organizovanej, spravidla trvalejšej činnosti. Za okolnosti majúce pôvod v prevádzke, ktoré nevylučujú zodpovednosť prevádzkovateľa v zmysle § 428 Obč. zák. možno považovať okolnosti "vo vnútri" vlastnej prevádzky, ktoré súvisia s organizáciou, riadením a realizáciou prevádzky, napr. zlyhanie alebo nedostatok činnosti osôb použitých pri prevádzke (stanovisko NS č. 3/1984), nedostatky alebo vady materiálu, a to i skryté (R 9/1972) alebo technický stav dopravného prostriedku (R 80/1970) a pod. Iba v prípade, ak sa nejedná o niektorú z týchto okolností, môže sa zodpovedná osoba zodpovednosti zbaviť, ak preukáže, že škode nemohla zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od nej požadovať, teda že okolnostiam, ktoré vyvolali škodlivý účinok, nemohla zabrániť. Ide napr. o situáciu, kedy nepriaznivé pôsobenie dopravného prostriedku na okolí či dovnútra bolo vyvolané náhodnými, nepredvídateľnými okolnosťami, ktorým nebolo možné objektívne zabrániť. Uvedené však neznamená, že by pri aplikácii ustanovení o objektívnej zodpovednosti bolo vylúčené použitie spoločných ustanovení k zodpovednosti za škodu (§ 438 - § 450 Obč. zák.), ktorá sa vzťahuje ku všetkým typom zodpovednosti podľa Občianskeho zákonníka a medzi ne patrí aj ustanovenie § 441 Obč. zák., podľa ktorého ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Spoluzavinenie poškodeného znamená, že jeho konanie bolo buď hlavnou a bezprostrednou príčinou vzniku jeho škody alebo bolo jednou z príčin jej vzniku. V prejednávanej veci bolo nesporné, že jedinou príčinou vzniku dopravnej nehody, v dôsledku ktorej došlo k usmrteniu otca žalobkyne - M. O., bolo zavinené konanie vodiča motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný. Uvedená skutočnosť preto bez ďalšieho zakladá objektívnu zodpovednosť žalovaného ako prevádzkovateľa motorového vozidla podľa § 427 ods. 2 Obč. zákonníka, pričom táto zodpovednosť nie je obmedzená len na náhradu majetkovej ujmy, ale aj na náhradu ujmy nemajetkovej (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 228/2012, publikované z Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu pod R 128/2014).

24. Odhliadnuc od uvedeného, zodpovednosť žalovaného vyplýva aj z ust. § 420 ods. 2 Obč. zákonníka, nakoľko pri posudzovaní zodpovednosti v zmysle tohto ustanovenia je potrebné vychádzať z toho, že do rámca činností právnickej osoby spadá predovšetkým výkon zamestnania, plnenie služobných povinností a úloh vyplývajúcich z pracovného pomeru a úkony s tým priamo súvisiace. Zásadným kritériom je miestna, časová a predovšetkým vecná (vnútorná, účelová) súvislosť a vzťah činnosti, pri ktorej bola škoda spôsobená na prevádzkovej (obchodnej) činnosti zamestnávateľa, teda či objektívne išlo o činnosť vykonávanú pre zamestnávateľa, hoci bez jeho príkazu, len na základe vlastného rozhodnutia. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že vodič G. v čase dopravnej nehody nevykonával činnosť pre zamestnávateľa, nakoľko žalovaný ani netvrdil, že vodič G. v čase dopravnej nehody vykonával "súkromnú" jazdu nesúvisiacu s činnosťou žalovaného, keď aj právny zástupca žalovaného na pojednávaní súdu potvrdil, že vodič G. si nielenže "vyžiadal" túto jazdu, teda jazdil pre zamestnávateľa, ale dispečer mu aj k tejto ďalšej jazde súhlas dal. V danom prípade nemožno preto hovoriť o žiadnom excese zamestnanca, ktorý by vylučoval zodpovednosť žalovaného. Vo vzťahu k ust. § 420 ods. 2 Obč. zákonníka je právne irelevantné, či vodič G. svojim konaním porušil pracovnoprávne predpisy, alebo či pri jazde vykonávanej v rámci činnosti žalovaného porušil predpisy o cestnej premávke. Porušenie predpisov zo strany vodiča G., ktorých sa dopustil síce zakladá jeho zodpovednosť voči zamestnávateľovi podľa predpisov pracovného práva, avšak nevylučuje

zodpovednosť právnickej osoby v zmysle ust. § 420 ods. 2 Obč. Zákonníka. Pokiaľ ide o poukaz žalovaného na skutočnosť, že v konaní je pasívne legitimovaná poisťovňa Generali a.s., v ktorej mal v čase dopravnej nehody uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení, k tomuto možno uviesť, že v zmysle ust. § 823 Obč. zákonníka, náhradu platí poistiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poistiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak. Týmto osobitným predpisom je zákon č. 381/2001 Z.z. (§ 15 ods. 1), ktorý oprávňuje poškodeného uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Z uvedeného teda vyplýva, že poškodený má právo, nie povinnosť svoj nárok na náhradu škody uplatniť voči poisťovni, t.j. poškodený má právo si vybrať, či svoj nárok uplatní priamo voči poisťovni alebo sa plnenia bude domáhať od poisteného. Vzhľadom na uvedené, aj táto námietka nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného je právne irelevantná. Nakoľko poisťovňa žalovaného nebola účastníkom konania, súd sa nezaoberal otázkou, či poisťovňa žalovaného je alebo nie je povinná nahradiť žalobkyni nemajetkovú ujmu z povinného zmluvného poistenia. V tejto súvislosti však súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR - I. ÚS 474/2016 - 17, zo dňa 17.8.2016, ktorý extenzívny výklad pojmu náhrada škody v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení všeobecnými súdmi nepovažoval za ústavne nekonformný a sťažnosť poisťovne, ktorá bola všeobecnými súdmi zaviazaná na náhradu nemajetkovej ujmy odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Zároveň však treba dodať, že napriek citovanému rozhodnutiu Ústavného súdu SR, otázku pasívnej legitimácie poisťovne v obdobných konaniach, vzhľadom na odlišný právny názor vyplývajúci z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (3 Cdo 301/2012, 4 Cdo 168/2009), nemožno v súdnej praxi zatiaľ považovať za ustálenú.

25. K dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnenú žalobkyňou podľa § 13 Obč. zákonníka:
Pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd vychádzal zo skutočnosti, že pri dopravnej nehode, kedy zahynul otec žalobkyne, došlo k nezvratnej deštrukcii medziľudských väzieb, a tým aj k zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Vzniknutá trauma je zo života žalobkyne fakticky neodstrániteľná a táto udalosť mala bezpochyby vplyv na ďalší život žalobkyne, ktorá po rozvode svojich rodičov žila v spoločnej domácnosti s otcom. Výšku nemajetkovej ujmy súd určuje s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, pričom výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom nemá zákonné obmedzenia. Pre určenie tejto výšky zakotvuje zákon taxatívne dve kritériá: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity a trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia) a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo (vždy musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby). Pokiaľ ide o naplnenie podmienok pre vznik reparácie negatívneho zásahu do osobnostných práv žalobkyne, je zrejmé, že došlo k zásahu, ktorý vyvolal ujmu na strane žalobkyne, spočívajúcu v porušení jej osobnostných práv chránených ust. § 11 OZ a tento zásah mal charakter protiprávneho konania. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka, je jedným z čiastkových a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nepostačuje a hoci ide o satisfakciu nemateriálnych osobnostných práv (rovnako ako v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ alebo pri určení hodnoty autorského diela alebo predmetu priemyselného vlastníctva), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy (NS ČR z 25. 09. 2003, sp. zn. 30 Cdo 1542/2003). Za situácie, že došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobkyne chráneného ust. § 11 Obč. zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život, keď z objektívneho hľadiska je strata jedného z členov tohto spoločenstva celkom neodčiniteľnou ujmou, ktorá stíha jeho zostávajúcich členov, je potom náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka, primeraným prostriedkom obrany proti neoprávnenému zásahu (rozsudok NS ČR z 15. 07. 2005, sp. zn. 30 Cdo 2951/2004).

26. V súčasnosti platná právna úprava neustanovuje rozsah (výšku) peňažného zadosťučinenia. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy určuje súd. Podľa ustanovenia § 13 ods. 3 Obč. zákonníka, je povinnosťou súdu určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nielen s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, ale súčasne musí zvážiť okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Toto posledné kritérium je určené všeobecne, aby súdu umožnilo prihliadať na najrôznejšie momenty, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby a ktoré aj prípadne, takýto neoprávnený zásah

ovplyvnili, resp. eventuálne aj podnietili. Smrť otca žalobkyne ako osoby jej blízkej, je treba pokladať za veľmi závažný následok, ktorý výrazným spôsobom zasiahol žalobkyňu. V konaní pred súdom prvej inštancie boli naplnené všetky predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného, ako aj predpoklady na priznanie nároku na nemajetkovú ujmu, ktorou možno aspoň sčasti kompenzovať smrť blízkeho. Je nepochybné, že na ľudský život je treba prihliadať ako na najvyššiu hodnotu, od ktorej sa odvodzujú ostatné hodnoty. Napriek tomu, že hodnota ľudského života je peniazmi neoceniteľná, je v konaní o ochranu osobnosti pri určovaní konkrétnej výšky náhrady za spôsobenú ujmu potrebné zohľadňovať nielen primeranosť k iným finančným kompenzáciám, ale je potrebné prihliadať aj na okolnosti na strane poškodeného, najmä na intenzitu vzťahu žalobcu a zomrelého, vek žalobcu a zomrelého, hmotnú závislosť pozostalého na usmrtenej osobe, príp. poskytnutie inej satisfakcie, ako aj okolnosti na strane osoby zodpovednej (pôvodcovi zásahu) akými sú napr. postoj žalovaného (ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie), dopad udalosti do duševnej sféry žalovaného, ak je ním fyzická osoba, miera zavinenia ev. miera spoluzavinenia zomrelého. K majetkovým pomerom povinného je možné prihliadnuť iba z toho pohľadu, či bude daná reálna možnosť uspokojenia priznaného nároku; od majetkových pomerov žalovaného však nie je možné odvodzovať výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Zohľadniac vyššie uvedené kritériá, súd dospel k záveru, že poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni vo výške 18.000,-eur je dostatočné a zodpovedá všeobecnej predstave spravodlivosti ako aj princípu proporcionality tým spôsobom, že dosiahnutie relatívne spravodlivého vyčíslenia peňažnej náhrady je možné len pri zohľadnení čiastok priznaných v iných zrovnateľných prípadoch, keď súd na strane žalobkyne prihliadol na skutočnosť, že žalobkyňa stratila otca vo veku, kedy sú medzi rodičmi a deťmi vytvorené silné citové väzby a dieťa je schopné intenzívne vnímať vzťah k rodine, pričom tento vzťah bol umocnený aj tým, že žalobkyňa bola po rozvode rodičov zverená do starostlivosti otca, i keď nie je možné prehliadať, že i napriek rozvodu a zvereniu dieťaťa do starostlivosti otca ostali zachované aj nenarušené citové väzby k matke, s ktorou žalobkyňa v súčasnosti aj žije. Zároveň súd prihliadol na skutočnosť, že otec žalobkyne zomrel v produktívnom veku a to v čase, kedy vzhľadom na svoj vek žalobkyňa bola výživou odkázaná aj na jeho starostlivosť. Na strane žalovaného súd prihliadol na skutočnosť, že žalovaný po celý čas prejavoval úprimnú ľútosť nad smrťou otca žalobkyne, žalobkyni poskytol vecné plnenia (mobilný telefón, počítač), v celom rozsahu uhradil náklady pohrebu. Rovnako súd prihliadol na právoplatné odsúdenie vodiča Pavla G., ktorého zavineným konaním došlo k smrti otca žalobkyne, ktoré je rovnako považované za určitú formu satisfakcie, keď zároveň konanie vodiča G. nebolo úmyselné, prečinu všeobecného ohrozenia, za ktorý bol právoplatne odsúdený sa dopustil z nedbanlivosti a rovnako ako žalovaný svoj skutok úprimne ľutoval. Súd má za to, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy vzhľadom na vyššie zohľadnené kritériá je primeraná vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je trvalá a neodstrániteľná, keď právo na rodinný život je súčasťou práva na súkromie a podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách. V prípade žalobkyne realizácia tohto práva bola v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, za ktoré zodpovedá žalovaný narušená. Stratu rodiča by bezpochyby každý pociťoval ako veľmi závažnú a psychicky zaťažujúcu životnú situáciu. Každá ľudská bytosť je osobitá, preto aj spôsob akým sa každý jednotlivec vysporiadava s ťažkými životnými traumami, je v každom jednotlivom prípade osobitá. Pre posúdenie závažnosti vzniknutej ujmy a jej následkov v týchto prípadoch, preto podmienkou pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, nie je preukázanie negatívneho dopadu na zdravotný stav oprávnených osôb, pretože už samotný zásah takéhoto charakteru je bez ďalšieho spôsobilý privodiť nenapraviteľnú ujmu v osobnostnej sfére každého jednotlivca, keď zároveň psychická bolesť zo straty blízkeho človeka je často, vo všeobecnosti, vnímaná ako neznesiteľná a obmedzujúca ostatné aktivity pozostalého. Vychádzajúc z uvedených skutočností, keď súd priznal žalobkyni titulom nároku na ochranu jej osobnosti náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 18.000,-eur, v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

27. Súd nevykonal dôkaz výsluchom žalobkyne a to predovšetkým s prihliadnutím na jej vek, kedy pripomínanie tejto silne traumatizujúcej udalosti spojenej so smrťou otca, by bezpochyby bolo spôsobilé narušiť jej doterajšie vnútorné prežívanie a vnútorné zmierenie sa s touto udalosťou, keď zároveň žalovaný kvalitu a intenzitu vzťahu žalobkyne a jej otca opisovanú matkou žalobkyne a vypočutými svedkami ani nespochybňoval.

28. K dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnenú žalobkyňou podľa § 15 Obč. zákonníka:

Žalobkyňa sa v rámci ochrany osobnosti jej zomrelého otca M. O., ako osoba uvedená v § 15 Obč. zákonníka domáhala od žalovaného náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 40.000,-eur. Právo na ochranu života je súčasťou jednotného (subjektívneho) osobnostného práva. V prejednávanej veci bolo zasiahnuté do tohto osobnostného práva zomrelého - M. O., do jeho práva na život, protiprávnym konaním (trestným činom) A. G., zamestnanca žalovaného; zodpovednosť žalovaného za vzniknutý následok vyplýva z ust. § 420 ods. 2 Obč. zákonníka ako aj ust. § 427 ods. 2 Obč. zákonníka. Uvedeným konaním bola zomrelému spôsobená neodstrániteľná, teda absolútna ujma - smrť. Právo na ochranu života ako súčasti jednotného (subjektívneho) osobnostného práva je však neoddeliteľne spojené s osobnosťou fyzickej osoby - M. O. a jeho smrťou toto právo zaniklo. Zánik tohto práva je totožný s okamihom zásahu. Pokiaľ teda na jednej strane určitá právna skutočnosť (smrť) spôsobuje zánik práva, nemôže zároveň na strane druhej byť tou skutočnosťou, ktorá to isté právo zakladá. V nadväznosti na uvedené možno poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 93/2008, v ktorom Najvyšší súd poukázal na to, že napriek tomu, že v prípade smrti spôsobenej trestným činom ide o zásah neoprávnený a protiprávny, okamihom tohto zásahu - smrťou, zaniklo právo tejto konkrétnej fyzickej osoby postihnutej zásahom, domáhať sa ochrany v zmysle ust. § 13 Obč. zákonníka proti subjektu zásahu - žalovanému, ktoré ako nemajetkové právo netvorí súčasť dedičstva a neprechádza ani na osoby uvedené v § 15 Obč. zákonníka. Na dedičov preto nemohlo prejsť ani právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch, ktoré pre svoju osobnú povahu bolo viazané výlučne na dotknutú osobu a okamihom zásahu - smrťou zaniklo. Poskytnutím nemajetkovej ujmy v peniazoch niekomu inému by toto právo stratilo nielen svoju satisfakčnú funkciu, ktorou má byť zmiernenie nemajetkovej ujmy zomrelej fyzickej osoby, ale vzhľadom na totožnosť zásahu s následkom, by nadobudlo výlučne majetkový charakter, čo je v rozpore s cieľom ochrany poskytovanej citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedených skutočností, keď okamih zásahu do osobnostných práv zomrelého M. O. je totožný s okamihom zániku tohto práva a náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch po smrti fyzickej osoby zároveň nemôže zmierniť a vyvážiť ujmu, ktorú utrpela zomrelá fyzická osoba, pretože po jej smrti tento účel plniť nemôže, súd žalobu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 40.000,- eur uplatňovanej žalobkyňou titulom postmortálnej ochrany jej zomrelého otca - M. O., v celom rozsahu zamietol.

29. O trovách konania strán sporu bolo rozhodnuté podľa § 255 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobkyňa sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom ust. § 13 a ust. § 15 Obč. zákonníka. V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 Obč. zákonníka súd priznal žalobkyni sumu 18.000,-eur, hoci požadovala zaplatenie sumy 60.000,-eur. Nakoľko výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy spočívala výlučne na úvahe súdu, priznanie nároku hoc aj v nižšej sume ako žalobkyňa požadovala, predstavuje jej plný úspech v konaní a teda neúspech žalovaného. V časti o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobkyňou titulom ust. § 15 Obč. zákonníka, bola žalobkyňa v celom rozsahu neúspešná, čo predstavuje plný úspech žalovaného v tejto časti. Nakoľko úspech/neúspech žalobkyne a žalobcu v konaní bol rovnaký, súd o trovách konania rozhodol tak, žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

30. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu bolo rozhodnuté podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, podľa ktorého ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom. Nakoľko žalobkyňa je od platenia súdnych poplatkov oslobodená, podľa § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 71/1992 Zb., súd na zaplatenie súdneho poplatku v sume 606,-eur (pol. 7b písm. b/ Sadzobníka - 66,-eur + 9% zo sumy 18.000,-eur) zaviazal žalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava II, písomne v dvoch vyhotoveniach.
Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na exekúciu.